

en aftale af parterne opleves som en god løsning. I evalueringsrapporten konkluderes det, at en teoretisk og principiel antagelse om, at løsningen på konflikten bliver bedre, hvis den så vidt muligt overlades til parterne alene, på visse punkter bliver bekræftet og på andre punkter afkræftet i evalueringen. Hvis mægleren er tilbøjelig til at inddrage sin vurdering af udfaldet af retssagen, hvis den gennemføres, har det en negativ indflydelse både på parternes opfattelse af, om aftalen er god eller ej og på den generelle vurdering af retsmæglingens succes, mens mæglerens »frie« vurdering af fremsatte løsningsforslag har en positiv virkning på muligheden for at opnå en aftale. Om mægleren selv har fremsat løsningsforslag, vurderet deltageres argumenter eller lagt pres på deltagerne ser derimod ikke ud til at have betydning for parternes opfattelse af, om retsmæglingen var en succes.

Efter Retsplejerådets opfattelse bør det være det klare udgangspunkt for retsmægling, at retsmægleren skal være tilbageholdende med at blande sig i den indholdsmæssige løsning af konflikten. Retsplejerådet finder, at denne mæglerrolle er bedst til at opfylde retsmæglingens formål om at øge parternes kommunikation med hinanden, så de selv kan finde frem til løsningen på deres konflikt. Ved at opretholde dette udgangspunkt tydeliggøres efter Retsplejerådets opfattelse også, at retsmægling er væsensforskellig fra traditionel forligsmægling ved domstolene. For at sikre en smidig mæglingproces finder Retsplejerådet dog, at retsmægleren ikke bør være afskåret fra at fremsætte forslag til løsning af sagen og pege på styrker og svagheder i parternes argumentation mv. Efter Retsplejerådets opfattelse bør retsmægleren dog være tilbageholdende hermed, og det bør alenes ske, hvis parterne anmoder om det, og retsmægleren finder det hensigtsmæssigt og forsvarligt.

Efter Retsplejerådets opfattelse bør retsmægleren gribe ind og i sidste ende afslutte retsmæglingen, hvis parternes løsningsforslag ville indebære strafbare forhold, eller er i strid med præceptiv lovgivning (dvs. lovgivning som ikke kan fraviges ved aftale). Som eksempel herpå nævner Retsplejerådet tilfælde, hvor parterne er ved at indgå en aftale om, at en part som en del af den aftalte løsning på en tvist skal udføre »sort arbejde« (og derved begå skatte- og momsunddragelse). Retsplejerådet finder, at dette princip er så væsentligt, at det udtrykkeligt bør lovfæstes.

Retsplejerådet anfører endvidere, at en part, der f.eks. måtte være utilfreds med retsmæglerens optræden eller lignende, på et hvilket som helst tidspunkt kan kræve retsmæglingen afsluttet, da deltagelse i retsmægling bygger på fuldstændig frivillighed. Hvis

parten finder, at retsmæglerens optræden eller lignende giver anledning til det, kan han eller hun desuden rette henvendelse til den ret, der har udpeget den pågældende retsmægler til retsmæglingen. Hvis retsmægleren er domstolsjurist, vil det herefter være op til den pågældende retspræsident at afgøre, om der er grundlag for at anvende bestemmelsen i retsplejelovens § 48 om meddelelse af advarsel til en dommer, der gør sig skyldig i forsømmelse eller skødesløshed i embedsførelsen, idet denne bestemmelse efter Retsplejerådets opfattelse må antages også at gælde for domstolsjurister, der fungerer som retsmæglere. Er retsmægleren advokat, vil retten kunne orientere Domstolsstyrelsen om sagen med henblik på, at styrelsen kan vurdere, om der i givet fald er grundlag for at tilbagekalde antagelsen af den pågældende advokat som retsmægler. Efter omstændighederne må en sag om en advokatretsmæglerens optræden mv. endvidere antages at kunne behandles af Advokatnævnet, jf. retsplejelovens § 147 b.

Efter Retsplejerådets opfattelse bør der ikke indføres detaljerede lovregler om retsmæglerens virke i de enkelte sager, da dette efter rådets opfattelse ville kunne medføre en uhensigtsmæssig begrænsning af retsmæglerens muligheder for at tilpasse sine mæglingstræbelser til den konkrete situation, hvilket igen ville medføre en risiko for en statisk mæglingproces til skade for parterne. Retsplejerådet foreslår derfor ikke lovregler om retsmæglerens rolle ud over den ovenfor nævnte regel om, at retsmægleren i visse tilfælde er forpligtet til at afslutte retsmæglingen.

Der henvises til betænkningen side 154-157.

3.7.2. Justitsministeriet er enig i Retsplejerådets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Det har i forbindelse med høringen over betænkningen været anført, at mæglerens virke i den enkelte sag bør være reguleret nærmere i lovteksten. Justitsministeriet er imidlertid enig i Retsplejerådets betæneligheder ved en detaljeret lovregulering.

I forbindelse med høringen over betænkningen har det endvidere været anført, at der bør udarbejdes etiske retningslinjer for retsmægling.

Justitsministeriet er enig i, at det kan være hensigtsmæssigt at understøtte retsmæglingens ordening med etiske retningslinjer for retsmæglere. Domstolsstyrelsen vil, hvis lovforslaget vedtages, tage initiativ til udarbejdelse af sådanne etiske retningslinjer.

Der er i forbindelse med høringen over betænkningen også blevet peget på, at kvaliteten af retsmæg-